

Arrest

nr. 78 811 van 5 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 februari 2012.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DELVAUX, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 45 850 van 30 juni 2010 omdat er geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers asielrelaas en er in verzoekers district van herkomst, Mahmood Raqi in de provincie Kapisa, geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te

tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

Te dezen brengt verzoeker in zijn derde asielaanvraag geen nieuwe elementen aan, doch beperkt hij zich tot het neerleggen van stukken ter staving van het in zijn eerste asielaanvraag reeds ongeloofwaardig bevonden asielrelaas. De Raad verleent geen bewijswaarde aan de stukken gezien documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij door geloofwaardige verklaringen worden vergezeld, *quod non in casu*. De voorgelegde stukken ontberen verder bewijswaarde gezien (i) de foto's geen informatie verschaffen aangaande verzoekers beweerde asielrelaas, (ii) de auteur en de authenticiteit van de schriftelijke verklaringen onmogelijk kan worden nagegaan gezien het gaat om een verklaring ingevuld met pen en papier. Aldus zijn de nieuwe stavingsstukken niet van aard dat zij op zekere wijze aantonen dat 's Raads arrest nr. 45 850 van 30 juni 2010 anders zou zijn geweest indien deze stavingsstukken alsdan zouden hebben voorgelegen.

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een nieuw stuk, namelijk een beleidsnota van de commissaris-generaal van 11 oktober 2010, waaruit blijkt dat de commissaris-generaal binnen verzoekers provincie Kapisa voor bepaalde districten wel en voor andere geen subsidiaire bescherming geeft. Het is volgens verzoeker evenwel onredelijk om te denken dat het geweld dat in de andere districten van Kapisa woedt, zou ophouden aan de grens van het district Mahmood Raqi. Verzoeker betoogt tenslotte dat de commissaris-generaal een artificieel onderscheid maakt tussen diverse vormen van geweld, en dat dit een onderscheid betreft dat niet terug te vinden is in artikel 48/4 § 2, c van de vreemdelingenwet.

Voor de interpretatie van een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) kan dienstig verwezen worden naar rechtspraak van het Hof van Justitie aangaande artikel 15 c van richtlijn 2004/83/EG (C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 17 februari 2009, § 44), alsmede van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aangaande artikel 3 EVRM (Sufi en Elmi t. Verenigd Koninkrijk, 28 juni 2011, § 226). Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zeer recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, J.H. t. Verenigd Koninkrijk, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak ten andere op de recentste richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de hoofdstad Kabul onder de effectieve controle van de regering staat. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak en op voormelde richtsnoer van het UNHCR stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers momenteel beweerd district van herkomst, verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5 § 3 van de vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Verzoeker, die met toepassing van artikel 39/73, §4 van de vreemdelingenwet gevraagd heeft om gehoord te worden, betoogt ter terechtzitting dat in de beschikking van 9 februari 2012 getoetst wordt ten aanzien van Kabul, daar waar hij afkomstig is van Kapisa. De Raad wijst er evenwel op dat, zoals

hiervoor reeds werd vastgesteld, verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt.

Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. HOFFER,
mevr. C. DECAESTECKER,

voorzitter,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DECAESTECKER

F. HOFFER